

Arrest

nr. 185 859 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 13 maart 2009 een tweede regularisatieaanvraag in om medische redenen, ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Die aanvraag werd op 24 september 2009 door de verwerende partij ontvankelijk verklaard.

1.3. Met een beslissing van 26 september 2012 werd de voormelde aanvraag ongegrond bevonden. Zij diende hiertegen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep is gekend onder het nr. 112 970.

1.4. Op 5 oktober 2012 verklaarde de verwerende partij de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij om humanitaire redenen, ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk. Zij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten. Zij nam er op 11 oktober 2012 kennis van.

1.5. De verzoekende partij diende op 17 oktober 2012 een tweede regularisatieaanvraag in om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Bij arrest met nummer 100 167 van 29 maart 2013, vernietigde de Raad de onder punt 1.3. vermelde ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 8 april 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de onder punt 1.5. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 17.10.2012 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De aangehaalde elementen met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk dat betrokkene zijn leven reeds gedurende 5,5 jaren alhier opnieuw opgebouwd heeft en structuur gegeven heeft, een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht heeft in de zin van artikel 8 EVRM, één der landstalen spreekt, actief op zoek zal gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning, zich in een identieke situatie zou bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22 december 1999, een trauma zou oplopen wanneer hij in dit stadium van integratie gedwongen terug zou moeten keren naar zijn land van oorsprong en blijk heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen, werden reeds ingeroepen tijdens de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, door betrokkene ingediend op 01 maart 2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05 oktober 2012 en betekend op 11 oktober 2012. Betrokkene heeft geen enkel ander nieuw element ingeroepen.”

1.8. Op dezelfde dag werd in hoofde van de verzoekende partij “en bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod” afgeleverd. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, luidend als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [...], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het*

bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14 januari 2008.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 17 oktober 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 08 april 2013.

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 16 december 1ABQ:

o 4 de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05 oktober 2012, hem betekend op 11 oktober 2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

0 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05 oktober 2012, hem betekend op 11 oktober 2012."

1.9. Op 22 mei 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de onder punt 1.1. ingediende aanvraag. Deze werd ongegrond bevonden. De verzoekende partij diende een beroep in bij de Raad, gekend onder het nr. 130 798. Dit beroep is nog hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 3 EVRM.. schending van artikel 7 van de wet van 15 december 1980."

De verzoekende partij citeert de motieven van de eerste bestreden beslissing en betoogt vervolgens:

"2.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

3.

Dat de eiser een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk o bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst e eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eiser in zijn aanvraag heeft gewezen op zijn medische problemen, hetgeen hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst en hetgeen voorheen — en ook op datum van de beslissing — oorzaak was voor de legale verblijfsstatus van de eiser.

Dat dit element de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoonde, zodat er op heden wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien de eiser deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk heeft gecreëerd.

4.

Dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat er in de aanvraag tot humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 17 oktober 2012 geen andere elementen aanwezig zouden zijn in vergelijking met de aanvraag dd. 1 maart 2012, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 5 oktober 2012.

Dat, ondanks het feit dat op de datum van de aanvraag het legale verblijfsstatuut van de eiser nog niet hersteld was, op datum van de beslissing omtrent de aanvraag van de eiser dit wel het geval is en dat de verwerende partij hiermee rekening had moeten houden.

Dat immers op 29 maart 2013 de beslissing tot ongegrondheid dewelke werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3), waardoor de eiser vanaf die datum in zijn legaal verblijfsstatuut diende hersteld te worden - attest van immatriculatie ten gevolge van de ontvankelijkheidsbeslissing genomen dd. 24 september 2009.

Dat het hernieuwde tijdelijke legale verblijfsstatuut van de eiser het nieuwe element uitmaakt.

Dat de eiser omwille van medische redenen tijdelijk gemachtigd wordt in het Rijk te verblijven, hetgeen als een buitengewone omstandigheid, waardoor het voor de eiser onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen, dient aanvaard te worden.

Dat deze buitengewone omstandigheid op datum van de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing dd. 5 oktober 2012 niet aanwezig was.

Dat de verwerende partij echter op datum van de huidige bestreden beslissing het oordeel omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden opnieuw had moeten verrichten.

Dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van de beslissing.

"Sur le moyen unique, le Conseil rappelle que, contrairement à ce que soutient la requérante en termes de requête, c'est au moment où l'Administration statue sur la demande d'autorisation de séjour qu'elle doit se prononcer sur l'existence des circonstances exceptionnelles invoquées pour justifier l'introduction en Belgique d'une telle demande; que toute autre solution mettrait la partie défenderesse dans l'impossibilité de vérifier la réalité des circonstances invoquées et que pour apprécier cette réalité elle doit tenir compte de l'évolution positive ou négative des événements survenus depuis l'introduction de la demande et qui ont pu avoir une incidence sur l'existence des circonstances exceptionnelles invoquées (CE, n° 134.183 du 30 juillet 2004)." (CCE nr. 37 087 van 18 januari 2010, eigen onderlijning)

Dat de verwerende partij niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van het hernieuwde legale verblijfsstatuut van de eiser, aangezien de verwerende partij bij het vellen van het arrest nr. 100 167 dd. 29 maart 2013 tegenpartij was.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel met zich meebrengt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dat beslissing het resultaat dient te zijn van een correcte feitenvinding.

Dat ook het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing dient te nemen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht dient na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat de eiser dan ook van oordeel is dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door het tijdelijk verblijfsrecht van de eiser niet in rekening te hebben gebracht.

5.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, bijlage 13sexies, aan de eiser werd betekend op het ogenblik dat de eiser een tijdelijk legaal verblijfsstatuut in België heeft (of minstens had de verwerende partij hiertoe instructie moeten geven om het legale verblijfsstatuut te herstellen).

Dat de eiser gerechtigd is om in België te verblijven gelet op de tot op heden hangende aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, een aanvraag die ontvankelijk werd verklaard in september 2009.

Deze ontvankelijkheidsverklaring — en de daaruit voortvloeiende rechten — geldt op het ogenblik van de beslissing, gelet op het feit dat, het weze herhaald, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 maart 2013 de ongegrondheidsbeslissing heeft vernietigd.

De juridische basis naar dewelke wordt verwezen in het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod kan dan ook bezwaarlijk toepassing vinden.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt in zijn eerste lid 'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen...'

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod schendt op twee punten artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Enerzijds houdt de verwerende partij geen rekening met de bepalingen vervat in een internationaal verdrag, in casu kan verwezen worden naar artikel 3 E.V.R.M, en anderzijds negeert de verwerende partij dat de eiser wel degelijk gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf, gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Er kan dan ook niet op wettige wijze toepassing gemaakt worden van artikel 7 van de wet van 15 december 1980.

Aangezien artikel 7 van de wet van 15 december 1980 in casu niet op wettige wijze kan worden toegepast, kan evenmin artikel 74/14 §3 van diezelfde wet toepassing genieten, aangezien dit laatste artikel slechts handelt over de termijn die wordt bepaald om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 74/11 §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 wordt een inreisverbod opgelegd aan de eiser.

Een inreisverbod is steeds een accessorium van een beslissing tot verwijdering (De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod...). Indien de hoofdbeslissing niet op wettige en rechtmatige wijze tot stand is gekomen, is het accessorium met dezelfde onwettigheid en onrechtmatigheid behept.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij bij wijze van automatisme een inreisverbod van drie jaar oplegt.

De motivatie die wordt gegeven kan mogelijks als afdoende beschouwd worden teneinde een inreisverbod op te leggen, maar verklaart geenszins waarom keuze werd gemaakt voor drie jaar als zijnde de maximale termijn van het inreisverbod.

Er dient tot slot vastgesteld te worden dat de eiser heeft geoordeeld geen gevolg te willen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2012, aangezien hij het resultaat van het annulatieberoep tegen de ongegronde medische regularisatieaanvraag wilde afwachten. Naderhand is het oordeel van de eiser terecht gebleken, aangezien de ongegrondheidsbeslissing bij arrest dd. 29 maart 2013 vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het uitwijzen van de eiser naar zijn land van herkomst dreigt artikel 3 van het EVRM te schenden.

Er is immers nog geen definitieve beslissing genomen in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het middel, nu bij beslissing van 22 mei 2013 de op 13 maart 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond werd verklaard en dat de verzoekende partij op 5 juni 2013 in kennis werd gesteld van deze beslissing.

2.3. Ter zitting wordt door de verzoekende partij, die in kennis werd gesteld van de nota en het daarin door de verwerende partij ingenomen standpunt, slechts verwezen naar het verzoekschrift.

2.4.1. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat, door de onder punt 1.6. vernietiging van de beslissing inzake de ongegrondheid van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zij terugviel op het attest van immatriculatie dat zij had gekregen ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing van 24 september 2009, en dat dit het nieuwe element uitmaakte.

De verwerende partij moet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middelonderdeel. Immers, inmiddels werd door de verwerende partij op 22 mei 2013 een nieuwe beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag genomen, zodat het attest van immatriculatie is komen te vervallen. Deze beslissing is in het rechtsverkeer en het instellen van een annulatieberoep ertegen brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt vanzelfsprekend ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet. Na een mogelijke vernietiging van de thans bestreden beslissing zou de verwerende partij alleen maar tot de beslissing kunnen komen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een attest van immatriculatie, zodat dit niet als “nieuw element” in overweging kan worden genomen.

Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij haar argument herhaalt ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De verzoekende partij beschikte op het ogenblik dat de debatten werden gesloten niet over een (al dan niet tijdelijk) verblijfsrecht, zodat de verzoekende partij zich niet op een eerder, doch niet langer geldig attest van immatriculatie kan beroepen om de gevraagde vernietiging te ondersteunen. Ook hier ontbreekt elk belang bij het middelonderdeel.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het bevel artikel 3 van het EVRM dreigt te schenden omdat nog geen definitieve beslissing werd genomen in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet andermaal worden verwezen naar de beslissing van 22 mei 2013 die uitvoerbaar is en wettig tot het ogenblik waarop ze desgevallend wordt vernietigd, hetgeen thans niet aan de orde is.

Wat betreft de verwijzing naar de termijn van zeven dagen opgelegd krachtens artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat ook op dit vlak niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekende partij heeft bij haar grief waarmee zij, op indirecte wijze, aanvoert dat zij ten onrechte geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de bestreden beslissing. Verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4.3. Ten slotte, wat het inreisverbod betreft, moet worden gewezen op het volgende:

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – de toegang tot het grondgebied wordt verboden.

In casu moet worden vastgesteld dat de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, werd betekend op 15 april 2013. De termijn is derhalve verstreken en het inreisverbod heeft zijn volledige uitwerking gehad. Deze beslissing is dus niet meer in het rechtsverkeer. Het beroep heeft op dit vlak geen voorwerp meer en moet om die reden worden verworpen. Het middel gericht tegen het inreisverbod is dan ook onontvankelijk.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS